

РЕШЕНИЕ

№ 1343

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА
като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно
наказателно дело № 20241110201515 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, вр. чл.72, ал.4 от ЗМВР.

Образувано е по повод депозирана жалба от И. И. Т., ЕГН *****, чрез адв.
К. К., против заповед за задържане на лице рег. № 2303з-39 от 10.01.2024 г., издадена
от С. С. В. – мл. инспектор при 06 РУ-СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от
ЗМВР е постановено задържането за срок до 24 часа на жалбоподателя.

С жалбата се иска отмяна на атакуваната заповед. Твърди се, че същата била
незаконосъобразна и неправилна, тъй като липсвало посочване на фактическите и
правни основания за задържането. Освен това същата не съответствала на целта на
закона. Претендират се разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа
изцяло депозираната жалба и изложените в нея аргументи за отмяна на заповедта.
Претендира разноски.

Ответната страна, редовно уведомена, не се явява и не се представлява в
откритото съдебно заседание. На 11.03.2024 г. (пет дни след откритото съдебно
заседание) са постъпили писмени бележки от юрк. И.а, с които се иска жалбата да бъде
оставена без уважение, а издадената заповед да бъде потвърдена като законосъобразна.
Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за
прекомерност на поисканите от другата страна разноски за адвокатски хонорар.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима по следните съображения:
атакуваната заповед за задържане подлежи на обжалване по реда на АПК, жалбата е

подадена от легитимирано лице, съдържа необходимите реквизити и производството по нея е редовно образувано пред РС-София.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 10.01.2024 г. в 00:15 часа С. С. В. – мл. инспектор при 06 РУ-СДВР, издал заповед за задържане на жалбоподателя И. И. Т. за срок до 24 часа, тъй като малко преди това същият бил спрян за проверка като водач на МПС и при тестване за употреба на алкохол с „Алкотест дрегер“, уредът отчел концентрация на алкохол от над 1,2 промила на хиляда в издишания от водача въздух. В тази връзка били прието, че има данни лицето И. И. Т. да е извършило престъпление по смисъла на чл.343б от НК, тоест да управлява МПС след употреба на алкохол с концентрация над 1,2 промила на хиляда и същият бил задържан на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР. Т. бил освободен на 10.01.2024 г. в 15:50 часа.

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК. Оспореният акт е издаден от полицейски орган в границите на предоставената му компетентност. Съгласно разпоредбата на чл.74, ал.1 от ЗМВР, заповедта трябва да е издадена в писмена форма, а алинея 2 на същата разпоредба посочва, какво трябва да е съдържанието на самата заповед, а именно – името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта; фактическите и правните основания за задържането; данни, индивидуализиращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл.73; както и правата на задържаното лице. В конкретния случай е спазена предвидената от закона форма, така както предвижда нормата на чл.74, ал.1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата ѝ, като в същата са вписани името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните, индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, фактическите и правните основания за задържането, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице и му е предоставено копие от заповедта. Отказът на задържаното лице да подпише заповедта е бил удостоверен с подписа на един свидетел по реда на чл.74, ал.5 от ЗМВР.

В тази връзка, съдът намира атакуваната заповед за законосъобразна, тъй като от събраните по делото доказателства стана ясно, че полицаите са спрели за проверка жалбоподателя, който е бил водач на МПС и след като същият е бил проверен за употреба на алкохол, уредът е отчел концентрация на алкохол от над 1,2 промила на хиляда в издишания от водача въздух, поради което действително е имало достатъчно данни, че лицето И. И. Т. е извършил престъпление по смисъла на чл.343б, ал.1 от НК – управление на МПС с концентрация на алкохол над 1,2 промила на хиляда. Съгласно

чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице за което има данни, че е извършило престъпление, а в случая е имало достатъчно данни, че Т. е извършил престъпление, управлявайки МПС с концентрация на алкохол над 1,2 промила на хиляда. Възраженията на Т., че бил употребил вода за уста и уредът отчел грешно, са ирелевантни за задържането му, тъй като полицаите са имали достатъчно данни за извършено умишлено престъпление от общ характер, а твърденията на Т. могат да се докажат чрез даване на последваща кръвна проба от него. Не е сигурно обаче, дали същият ще даде такава, тъй като това е негово право, а не задължение, но до излизането на кръвната проба е релевантен резултатът от дрегера. Освен това, ако лицето не даде кръв, то тогава показанията на техническото средство са достатъчни за установяване концентрацията на алкохол по изискуемия от закона ред.

Неоснователно е възражението на адв. К., че в заповедта не били посочени фактическите и правни основания за задържането. В тази връзка правилно в заповедта е посочено правното основание за задържането - чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, достатъчно ясно е описано фактическото основание на това задържане – „управлява моторно превозно средство след употреба на алкохол над 1,2 промила“, като е посочена и правната квалификация на деянието – чл.343б от НК. Няма какво допълнително да се изисква от органа, издал заповедта, като фактическо и правно посочване на основанията за задържане.

В случая не може да се говори и за прекомерност на задържането, тъй като от заповедта е видно, че същото е продължило 15 часа и 35 минути (при възможност за задържане до 24 часа), което е нормално при данни за извършено умишлено престъпление от общ характер. Времето, през което е продължило задържането, съответства на целта на закона и не надхвърля необходимото за постигане на целта на това задържане. През това време материалите е трябвало да се докладват на дежурен прокурор, да се направи преценка, дали да се образува досъдебно производство, каквото е било образувано, да се провери съдимостта на лицето и да се прецени, дали е необходимо същият да бъде задържан за по-дълго с постановление на прокурор до 72 часа и дали евентуално да се иска от съда вземане на постоянна мярка за неотклонение „задържане под стража“.

С оглед изложеното, настоящият състав намира, че в конкретния случай издадената заповед за задържане е законосъобразна, поради което и подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора и след като жалбата се отхвърля, то няма как да бъде уважено искането на адв. К. за присъждане на разноски. Относно искането на юрк. И.а за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, то същото отново следва да бъде оставено без уважение, тъй като е направено едва с постъпилите в съда на 11.03.2024 г. писмени бележки, тоест искането е направено пет дни след откритото съдебно

заседание, в което делото е било обявено за решаване. Съгласно точка 11 на Тълкувателно решение № 6/2012 г., постановено по Тълкувателно дело № 6/2012 г. на Общото събрание на гражданска и търговска колегия, то претенцията за разноси по чл.80 от ГПК може да бъде заявена валидно най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото пред съответната инстанция, а това в случая не е сторено.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. И. Т., ЕГН *****, чрез адв. К. К., против заповед за задържане на лице рег. № 2303з-39 от 10.01.2024 г., издадена от С. С. В. – мл. инспектор при 06 РУ-СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е постановено задържането за срок до 24 часа на жалбоподателя.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на юрк. Д. И.а за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се връчат на страните на основание чл.138 от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____